Írta: Csurka István
2011. április 24. vasárnap, 05:31 - Módosítás: 2011. május 22. vasárnap, 08:59

Lezajlottak a magyarországi vészkorszakra való emlékezések és mellette az új Alkotmányt ellenzők gyűlései és más tiltakozások. A két eseménysor között átfedések és társadalmi összekötöttségek mutatkoztak. A vészkorszakra való emlékezésben az évek során sajátságos szertartásrend fejlődött ki. Az áldozatok és a túlélők, valamint ezek utódai, a zsidóság egyeteme nemcsak elvárja a mindenkori kormány és hatalom tisztelgő részvételét, főhajtását ezeken a nemzetközileg is támogatott emlékezéseken, hanem azt is kifejezésre tudja juttatni, hogy nemzetközi összeköttetései segítségével meg is tudja büntetni a közömbösséget. Egyesek azonban hivatali előmenetelük bebiztosítása céljából, mások pedig fontos tisztségek várományosaként jártak ezekre a gyászszertartásokra. Az egyik ilyen díszelgésre Antall József kérésére magam is bevonultam Antall József oldalán, kivédendő az antiszemitizmus vádját. Sűrű morgás fogadott, ki azonban nem utasítottak és a vádat is fenntartották, sőt fokozták is. Rám nézve tehát semmit nem hozott az egyébként őszinte főhajtás, Antall részére azonban lehet, járt valamicske haszonnal.

A rendszerváltás óta mindegyik kormány fejet hajtott. Őszintén és túlhabzással is. A kormányok részvétele a politikai pozícióharc része lett. A rendszerváltás óta eltelt húsz év alatt tizenkét évig holokausztba merített kormányai voltak az országnak, az első pedig, az Antall-kormány félig, megpaktumozottan lett vészkorszakra emlékezés függésű. Mint valami nagykövet, minden évben benyújtotta megbízólevelét a Mazsihisznek és a mögötte tornyosuló Zsidó Világszövetségnek és ezek mindig elfogadták – Göncz Árpádot.

Szögezzük le őszintén és minden teketória nélkül, hogy az emberek fajtájuk, vallásuk, származásuk, bőrszínük és politikai nézeteik miatti üldözése, gettóba zárása, deportálása és koncentrációs táborokba hurcolása, éheztetése és megölése, kényszermunkára fogása

természetesen minden tekintetben elítélendő és büntetendő cselekmény, gaztett. Az áldozatokra emlékezni pedig a kultúra része. Az ártatlan áldozatokra való emlékezés, gyász méltó őszinte részvétünkre és a családok, amelyek elvesztett hozzátartozóikat siratják, szolidaritást érdemelnek. Semmilyen gyász, az elvesztett felmenőkre való semmilyen emlékezés nem szolgálhatja azonban egy bizonyos túlélői kör hatalmi törekvéseit, privilégiumait, államvezetési hegemóniáját, vagy az áldozatként megszerzett hatalom folytatását és visszaszerzését. A hatalom forrása semmilyen szenvedés nem lehet, csak egyes-egyedül a teljesítmény és a közakarat, a választás. Ugyanakkor az egykor jogtalanul és gyalázatos kegyetlenséggel üldözött fajhoz, népcsoporthoz való tartozás nem szolgálhat mentséggel, felmentéssel, sőt kitüntetéssel az ehhez a fajtához tartozó gonosztevők számára. Kun Bélának nem lehet szobrot állítani azért, mert bolsevista zsidó volt és mert az európai zsidóság elszenvedte a vészkorszakot.

A második világháború után nem ez történt. A koncentrációs táborokból visszatért, a munkaszolgálatból megszabadult és azonnal a hatalom felé lépkedő zsidóság egy tekintélyes része, üldözöttségének tényét kihasználva, uralomra került. Egy másik fele, amely hazajött, mert minden hányattatás ellenére hazájának tekintette a megmaradt Magyarországot, más utat választott. A magyarsággal közösnek tekintette a szenvedéseit, sebeit igyekezett eltakarni, beilleszkedett és együtt akart élni a többi szenvedővel. Együtt viselte el a keresztény magyarokkal azt, ami az országra szakadt, a büntetést, és magyarként akart érvényesülni. Elég sok háború után született gyermek elől szüleik eltitkolták a származásukat. Az új elnyomás alá került magyarság számára azonban a meghatározó a négy torz sztalinista-moszkovita zsidó, Rákosi, Gerő, Farkas, Révai, valamint Péter Gábor és az ávó rémuralma lett. A győztes hatalmak a Szovjetunióval együtt megalkották a háborús bűnös fogalmát, és ebbe a körbe magától értetődően, sőt legnagyobb súllyal a zsidó vészkorszak felelőseit sorolták bele. A vészkorszakért tulajdonképpen az egész előző rendszert és annak egész vezető rétegét felelősnek nyilvánították. A népbíróságok, amelyek annak a szovjet rendszernek a tanácsai és módszerei szerint dolgoztak, amely ekkortájt kapcsolta nagyobb pusztítási fokozatúra saját embert emésztő rendszerét, a Gulagot, szakmányban hozták a halálos ítéleteket. Az egész előző vezető réteget szétverték, kivégezték, bebörtönözték, internálták és kiszorították az életből. A csendőrséget, amely a deportálást parancsra végrehajtotta, felszámolták, a katonatiszteket szétszórták, a közigazgatás működtetőit elbocsátották, száz és százezer családot pusztán azért, mert az előző Horthy-rendszer alkalmazásában álltak, megfosztottak állásuktól. A fél országot tengődésre kényszerítették. A Horthy-rendszert, mint bűnös, fasiszta rendszert bélyegezték meg. Rákosi a magyar népet „bűnös népnek” nevezte.

Mindezt azért kell most egyáltalán előhozni, mert a bűnös nép fogalmát új formában újra elővette és a fennálló kétharmados alkotmányozó többség szemébe vágta a Rákosi, Gerő, Farkas, Révai társulatnak néhány kései alakja, néhány, a hatalomból kiszorult holokausztjavadalmazott. Heller Ágnes, Kis János, Magyar Bálint, Haraszti Miklós, Bauer Tamás és a New Yorkban élő Deák István és más zsidók most azt állítják, hogy hibás az új alkotmánynak az a tétele, amely szerint 1944. március 19-én, amikor a németek megszállták az

országot, megszűnt a történelmi folyamatosság és így a vészkorszak műveleteire, a deportálásra is a Gestapo által felfüggesztett állami szuverenitás során került sor. Szerintük ezzel a hivatkozással a magyarság, az új kormány, a többség le akarja rázni magáról a vészkorszak miatt rá háruló felelősséget. A bűnt a németek nyakába akarja varrni és magát igyekszik tisztára mosni. A bűnösséget vagy legalább bűnrészességet azonban ők, a Bauerek nem hagyják áttestálni. Azt mondják fennhangon – pedig állítólag nincs sajtószabadság –, hogy a magyarság bűnös, és mint bűnösnek nincs joga alkotmányozni. A deportálást a magyarok hajtották végre, mondják, a magyar nép elnéző közreműködésével, a törzsökös magyar csendőrség hozzájárulásával, kegyetlenkedésével.

Nos, ez így nem igaz, ez rágalom, pontosabban a régi rágalom új formája és mivel akik ezt a vádat hangoztatják, mindannyian egykor hatalombirtokos családok, kivételezett politikusi és elnyomószervi tényezők gyermekei, és a saját karrierjüket is származásuknak köszönhetik, a mostani állításuk, a „bűnös nép” a magyarság új arculcsapása. Szavaik nem a vészkorszakra emlékezés ünnepélyein hangzanak el, mégis azonnal megkapják a vészkorszak-védettséget. Mozgalmukra és fellépésükre ráterül Izrael Állam védőhatalmi felfegyverzettsége és New York gazdagsága, világhatalma. New York, Hollywood tömegkulturális világhódítása ugyanezt a célt szolgálja. Akár kitérnek erre az emlékbeszédek, akár nem, ez tény, amit Csonkaországnak tudomásul kell vennie. A Bauerek és Heller Ágnesek tiltakozása a holokausztemlékezésekben emelkedik nemzetközi erővé. De akkor is mélyen igazságtalan és nem felel meg a történelmi tényeknek.

Nem is elsősorban a német megszállás ténye miatt, s nem is azért, mert a bevagonírozáskor a csendőrök durvák voltak, s még csak nem is azért, mert a Kormányzó Őfőméltósága azonnal kénytelen volt a németek által kijelölt bábkormányt hivatalba helyezni, s mert maga is lényegében fogoly lett, hanem azért, mert azt a tényt hagyja figyelmen kívül, amelyet elsősorban kellene figyelembe vennie. Miért csak 1944. március 19-én került sor Magyarország német megszállására, akkor, amikor a román kiugrás már megtörtént és a front már a határok felé közeledett és a háború már eldőltnek volt tekinthető? Azért, mert a németeknek való nem-ellenállásra, engedelmességre, akár még a zsidó törvények meghozatalára is Horthyékat a britek és rajtuk keresztül a nemzetközi zsidóság képviselői kérték. Horthy a számára rokonszenves Kállay Miklós kormánya után – 1942 – mind jobboldalibb kormányokat nevezett ki, de a nyilasokat egyikbe sem engedte be. A háborúból való kitáncolás útját kereső, „kállai kettőst” járó kormány után azért nevezett ki jobboldali kormányokat, hogy Hitlert kielégítse. A kiugrás 1942-ben azért sem valósulhatott meg, mert az angolok és rajtuk keresztül a zsidóság vezetői nem akarták. Mert Magyarországot, látva korábban a lengyelek befogadását, a meghozott sárgacsillag-törvények ellenére menedékhelynek tekintették. Ekkor már csak Magyarország volt az egyetlen hely, ahol a zsidóság élete nem volt veszélyben. Mindenütt, ahova a németek bevonultak – deportáltak és a helyi néppel vállvetve – öltek. Némely nyugati köröknek az volt a véleménye, hogy Magyarországot ebben a menedék állapotában kell megőrizni. Ahogy lehet. Ezt elfelejteni és újra elővenni a bűnös nép fogalmát és elfelejtkezni az Európa közepébe betört háború viszonyairól, valóságáról, nem más, mint ugyanaz a

magyarellenesség, kommunista, bolsevik, zsidó bosszúállás, mint ami Rákosit vagy Péter Gábort fűtötte.

Továbbá: ha volt magyar felelősség a vészkorszak hazai lefolytatásáért, azt kétszeresen, százszorosan már megtorolták. A bosszúállásról a kivégzések és a megtöltött börtönök beszélnek. A megsemmisített történelmi vezetőosztály, majd egy keresztény középosztály és végül egy szétdúlt falu, egy földtől elidegenített, végsőkig kizsigerelt magyar parasztság sorsa és az egész nemzet ma is nagyon nehéz élete a bizonyíték ennek a megtorlásnak a hatásosságára. A magyarság vészkorszaka 1945-ben kezdődött és a „bűnös nép" ne alkotmányozzon mai szószólói azt akarják, hogy ezután is folytatódjék.

A magyarságon való bosszúállás és a magyarság fölötti hatalommal való visszaélés a rendszerváltás utáni húsz évből tizenkettőben, a Horn-kormány alatt és a nyolcéves Gyurcsány-korszakban is folytatódott. S azok, akik a bűnös nép fogalmát most visszahozzák, a magyarság saját hazájában való másodrendűségének korszakait szeretnék folytatni.

Most az arcába vágni az alkotmányozó többségnek, pusztán azért, mert a szabályosan, törvényesen, alkotmányosan megszerzett felhatalmazása birtokában alkotmányozni merészel, s ezzel az új alkotmánnyal olyan magyar Magyarországot igyekszik teremteni, amelyben ennek a holokauszt-filozófusi körnek egynémely ma is élvezett kivételezettsége csorbul, az egyenesen Kun Béla-i magyarellenesség. Illetve Rákosi–Gerőben pácolt ávós bosszúállás. Nem kell, hogy a holokausztemlékünnepélyeken hangozzék el ez a magyarellenes vád, elég, ha párhuzamosan az MSZP –SZDSZ szervezésében lezajló tüntetéseken Izrael védőhatalmi zászlaját magasra tartó emberek vonulnak Pesten, és az ugyanezen kör által fenntartott, teleírt sajtóban jelenik meg a zsigeri magyarellenesség. Az ötven-hatvanéves beidegződés automatikusan összeköti a támadást az emlékezéssel és az emlékezésre késztetéssel. Ez együtt a történelemhamisítás.

A dolog természetes szálakkal van összekötve, a holokausztmítosz, a holokausztipar és az évtizedes nyomásgyakorlás, valamint a magyar kiszolgáltatottság régi szálaival. Ezek a Gerő-gyerekek – állítólag az volt a legkegyetlenebb köztük – még mindig képesek félelmet kelteni. A holokauszt nem játék, ezt tudja a magyar. Emlékszik a körömletépésekre. S ha a körömletépő fia mondja, akinek az apukája semmiféle büntetést nem kapott véres tetteiért, mivel áldozat volt, akkor annak súlya van. A magyarság egyes egyedei még emlékeznek, hogyan söpörték le az igazságtételi törvényeket, a sortüzeket elrendelők és végrehajtók felelősségre vonását és hogyan tettek lehetetlenné minden elszámoltatást. Látja, hogy ma milyen privilégiumokat élvezve, milyen bőségben és biztonságban élnek a magyar élet tegnapi, tegnapelőtti megnyomorítói. Ömlik a vörös iszap és senki sincs megbüntetve. Gyurcsány marad

az Apró-Klein vagyonban, milliárdokban. Ó, hát persze, hogy bűnös a magyar nép, amikor olyan új alkotmányt akar, amelynek alapvetése keresztény és amelynek paragrafusai szerint a holokausztősök általi elszenvedéséből már nem származik privatizációs előjog. Nem lehet off-shore-ba dugdosni milliárdokat.

Aztán van a dolognak egy másik oldala is. Bizonyára igaz, hogy sok magyar közönnyel nézte az elhurcolásokat, s gazemberek, az alja nép pedig rávetette magát az elhurcoltak vagyonára. De voltak olyanok is, akik egyszerűen csak emlékeztek. Mondjuk Kun Bélára, aki itt ólálkodott a határok előtt, noha már nem élt, mert Sztalin eltette láb alól. De egykori népbiztosa, Rákosi Mátyás, küldte fenyegetéseit Moszkvából és egy Himmler Márton nevű amerikai elhárítótiszt kezében már ott volt és egyre bővült a háborús bűnösök listája, akiket a háború után össze kell fogdosni és ki kell végezni, mint antiszemitákat. Már készült a leszámolás. 1943-ban Balatonszárszón mindezt előre látta Németh László és arra kérte a háború után majd uralomra kerülő kommunistákat, hogy ne vérezzék össze a kezüket. Nem fogadták meg a jó tanácsot.

Ellenben azonnal hozzáláttak a történelemhamisításhoz. Elhallgatni minden tényt, hozzájárulást, egyéni vagy kollektív bűnt, amit a zsidók egy része a magyarság ellen elkövetett. Elsőként a Károlyi Mihály és túlnyomóan zsidó köre l918-as felelőtlen bomlasztását, majd Kun Béla 133 napos féktelen terrorját, szadista gyilkolásait mosták tisztára, majd az 1945–47-es megszállás alatti koalíciós rendszert nevezték demokráciának és szabadságnak, amikor a kisgazda kormánynak annyi önállósága sem volt, mint Horthynak a német megszállás után. Pedig abban a közönyben, amit 1944-ben a magyar társadalom egy része tanúsított a zsidó sors és a zsidó szenvedés iránt, az is közrejátszott, hogy sokan éltek még 1919 terrorjának átélői közül és sokan voltak elviselői, kiszorítottjai annak a túlhatalomnak, amelyet a Horthy-korszakban teremtett meg magának a zsidó nagytőke és a vele szövetséges szociáldemokrácia. Sajtó, színház, kabaré budapesti penetráns életforma terjesztése. Szeretik ma is elfelejteni, hogy a nagybirtokrendszer, a hitbizományok ellen megszerveződő népi ellenállás éppen úgy a zsidó nagytőke és a kulturális rombolás ellen is fellépett és zsidóellenességének kiváltó oka is volt. Ma csak a nyilas túlzásairól beszélnek, Szabó Dezső ez elleni kirohanásait elfelejtik. A jobboldali ellenállás nemcsak német hatásra szerveződött meg, volt kiváltó oka is. Nemcsak a nyilasok voltak a színen, hanem egy mértékadó jobboldali kritika is, amely feltárta, hogy a magyar zsidóság egy jelentős része közönnyel viseltetik a magyar visszaszerzés, a trianoni jóvátétel iránt, amely az egész nemzetet áthatotta. Lehet, hogy az irredenta és a „Nem, Nem, Soha” túlzásba áthajló, vad politikai és uralmi célokat szolgáló is volt, de az egész nemzetet áthatotta, mert a seb vérzett. Kétség sem férhetett hozzá, hogy a magyarságot igazságtalanul büntették. A társadalomnak az a része, amelyik közönnyel viseltetett ez iránt a visszaszerzés iránt, bajában magára húzta azt a közönyt, amit előbb ő tanúsított. Amikor a magyar sors geopolitikai adottságainak következtében is, de egy széleskörű belső helyeslés következtében is egyre erősebben kötődött a németek új rendjéhez és főként azután, hogy a bécsi döntésekkel párhuzamosan elkezdtünk már nem csak függeni a német politikától, hanem tartoztunk is a német-olasz rendezésnek, a keresztény magyar sors és a zsidó sors, illetve az elfogadott életirány széjjelvált. Németországban akkor már üldözték a

zsidókat és várható volt, hogy ez Magyarországon is bekövetkezik. De még ha nem is, annak a jó világnak, amelynek fenntartására maga Horthy és Bethlen volt a garancia vége és kevesebbel is be kell érni. Amikor aztán a háború kitört és a magyarság visszakapta azt, amit visszakapott, véglegesen és úgyszólván nyilvánosan elváltak az utak. Akkor már meghozták az első zsidótörvényeket is és a hadsereg kötelékében munkaszolgálatosokat is kiküldtek a frontra. Ebből az a látszat keletkezett, hogy a magyarság akarja a háborút, a zsidóság pedig nem. Pedig a háborút csak a német gyökerű vezérkar akarta, a magyar nép nem. Tudta, mi a sorsa benne, emlékezett rá. De azt is belátta, hogy kikerülhetetlen, s tekintettel arra, hogy a hazáját a hazájának érezte, kormányait pedig, akármilyenek voltak is, egy szerves, természetes fejlődés eredményének. Horthy Miklós rendszerét pedig elégedetlenkedve is egy történelmi folytonosság magyar rendszerének fogadta el, hűségesen és becsülettel vett részt a háborúban az ősi ellenséggel, a bolsevizmussal szemben, a Doni Katasztrófáig és tovább. A magyarság félt a vereségtől, teljes bukást látott benne, a zsidóság és a gyér számú kommunista az ellenség győzelmét várta. Ha volt tehát közöny 44-ben az elhurcolás iránt, ez is belejátszott. Mert a történelem már csak ilyen: ellentmondó hatások, sérelmek, vágyak, magatartások kavarognak benne, s nem csak zsigeri gyűlölet, hanem kiváltó ok is működik benne. A kiváltó okokat a történelemhamisítók szeretik elfelejteni.

S most ezek a körömletépők, ávósok, idegen hatalom oszlopaiként életüket leélt emberek, bűnelkövetők, eladósítók, kulturális terroristák, oktatást-nevelést tönkretevők, off-shoreosok, a Soros-féle nyitott társadalom szigetcsoportjainak képviselői újra előhozzák a bűnös nép fogalmát, hogy megbénítsák és a holokausztért való felelősséggel megakadályozzák az alkotmányozást. Újra el akarják választani a magyar sorsot a zsidótól, pedig ez ma nagyobb bűn, mint egykor volt. Mert a kétharmadban a dolog természeténél fogva sok becsületes zsidó szavazat is benne van és szükségképpen zsidó származásúak feladatvállalása is. Most akár nyugvópontra is kerülhetne ez a kérdés. Az Országgyűlés által hétfőn elfogadott Alkotmányban egy természetes kiegyenlítődés lehetősége is benne van. Némi, akár viszonos asszimiláció kezdődhetne el, a magyarság fogyatkozva is visszanyerhetné ezt a képességét, és megszűnhetne a sorsirányok széttartása. Ezt megakadályozni zsidó részről, körömletépő érdekből súlyos bűn. Nemcsak magyarellenes, hanem zsidóellenes bűn is, amely csak egy távolabbi cél érdekében, az újbóli korlátlan hatalom érdekében történhet.

Ezt a veszélyt nem szabad lekicsinyellni. A tüntetéseik ugyan erőtlenek, sokszor gyanúsak, mint a randalírozó tűzoltóké (vajon tűzoltók voltak-e?), de tudni kell, hogy a magyar bolsevizmus soha nem élvezett tömegtámogatást, mégis többször uralomra került. A pofátlanság, amellyel ma fellépnek, titkos támogatottságot jelent. Nem attól kell tartani, hogy választást nyernek a közeljövőben, hanem sokkal rosszabbtól. Lehet ez a konok, kérlelhetetlen alkotmányozás-ellenesség és demokrácia-siratás egy majdani erőszakos fellépés igazolása is.

Virágvasárnap pálmaágakkal, virágesővel, örömünneppel fogadta Jeruzsálem a szamárháton

bevonuló Jézust, s egy hét múlva keresztre feszítette. A farizeusok, az ókor bolsevikjai egy hét alatt megdolgozták a várost és a római helytartót, aki aztán csak a kezét mosta. Az Alkotmány elfogadva, a kormány a helyén van, de a farizeusok dolgoznak.